

Ведмідь (легенда)

Автор Невідомий

На березі тихоплинної річки жив колись дуже веселий і товариський Мельник. До його водяного млина з'їжджалися люди з довколишніх сіл і городищ. Вони привозили на підводах мішки з зерном, а назад везли — з борошном. А доки змелеться їхнє жито чи пшениця, то вже було нарегочуться селяни донесхочу, бо вельми великий витівник і жартун був той Мельник; ще й медом поласують, який сам Мельник видобував із дубів.

Якось одного літнього дня селяни звозили снопи з поля, тож біля млина не було жодного воза. Лише журно шуміла вода на лотках млинового колеса. Мельник нудьгував: роботи не було, людей теж. І раптом хтось наближається до кладки. Придивився: якийсь старець іде.

— Ага, от я його й налякаю! — майнула думка.

Метнувся до своєї хати, схопив кожуха, вивернув його кошлатим назовні, нап'яв на себе, ще й на голову натягнув кудлату шапку. Тихенько вийшов з хати й причаївся за стовбуром старезної верби. Тільки-но старець порівнявся з вербою, як Мельник вискочив з-за стовбура, підніс догори руки і заревів по-звірячому.

А "старець" зовсім не злякався. Бо це був сам бог Сварог. Лише гнівно зблиснули його очі, й він спокійно мовив:

— Що ж, дурню, отак ти й ревітимеш увесь вік. І ти, і весь твій рід. А щоби ти не лякав задарма людей, зажену я тебе в найглухіший кут лісів. Нічого, проживеш: дупла з медом і там є.

І приріс кожух до тіла Мельникового, а сам він перетворився на незграбного великого кошлатого звіра. Над усе цей звір любив мед. Тож люди і назвали його медведем, або ведмедем.